

Hồi Thứ Một Trăm Linh Năm

Âm Dương Thần Chưởng (Tiếp)

Đảo mắt nhìn quanh quang cảnh máu thịt rừng rợn, Liễu Phẩm đại sư lại nghĩ tới địa vị võ lâm minh chủ mà mình phải có trách nhiệm thu hồi pho võ công tuyệt thế Thiên Chiêu Sư Lục để quần hùng đừng thiệt hại nhân mạng quá nhiều...

Nhà sư trầm giọng:

- A di đà Phật, bần tăng và quần hùng đều chẳng muốn làm sát. Vậy giáo chủ hãy nghe bần tăng đề nghị hai cách nhé.

Trố mắt nhìn nhà sư, Dương Sùng gần giọng:

- Muốn gì cứ nói ra.

Vị phương trượng Thiếu Lâm tự tiếp:

- Điều hay nhất là Vạn Độc Quỷ môn nên trao Thượng Quan Linh Phụng cho quần hùng chúng tôi xử trí. Còn cách thứ hai... vì trách nhiệm của mình, bần tăng đề nghị giáo chủ cùng kẻ tu hành này đơn đấu một phen, không nên làm mệt quần hùng.

Vạn Độc giáo chủ hỏi nhanh:

- Nhưng điều kiện ra sao chú?

Nhà sư trả lời liền:

- Cuộc đơn đấu này nếu giáo chủ thua thì phải giao ngay Thượng Quan Linh Phụng cho quần hùng. Nếu bần tăng bại thì sẽ cùng quần hùng y hện rút lui.

Dương Sùng tru lên một tràng cười lạnh lẽo:

- Tốt lắm, đại sư sẵn sàng tư thế đi.

Liễu Phẩm đại sư liền trụ bộ, vận lực vào song thủ.

Nhưng một tiếng hét vang lên:

- Xin đôi bên đình thủ.

Liễu Phẩm đại sư quay nhìn và nhận ra người mới kêu la đó là Châu Thái Sơn, chương môn phái Không Động.

Nhà sư liền hỏi:

- Châu thủ lý muốn nói điều gì?

Liếc ánh mắt về phía quần hùng rồi Châu Thái Sơn bước đến trước nhà sư, vòng tay cung kính:

- Bạch đại sư, xin ngài giao tên đại ma đầu tanh máu này cho tại hạ, để chính tay tại hạ đập tan xác hắc trã thù cho những đồng môn huynh đệ phái Không Động vừa bị hắc tru sát ở huyết trường này.

Liễu Phẩm đại sư đang muốn lãnh lấy trách nhiệm trừ khử Vạn Độc giáo chủ, bỗng nghe Châu Thái Sơn tỏ bày nguyện vọng thật bất ngờ. Nhà sư còn đang ngần ngại thì Vạn Độc Thần Ma Dương Sùng đã gầm lên như quỷ hú:

- Châu Thái Sơn, nếu nhà ngươi muốn chết thay cho lão hòa thượng thì cứ đưa đầu cho ta hóa kiếp.

Lời nói ngạo mạn của Vạn Độc Thần Ma như búa bổ lên đầu quần hùng cao thủ ở huyết trường.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Linh Sáu

Âm Dương Thần Chưởng (Tiếp)

Hàng trăm người thuộc các môn phái võ lâm Trung Thổ đều nghiêng rặng cằm tức, mắt rực lửa hận thù. Nếu Châu Thái Sơn không ra nhận lấy cuộc đọan đấu này thì nhiều chưởng môn, thủ lý khác cũng sẵn sàng trút thù hận lên đầu Vạn Độc Thần Ma.

Tất cả bọn họ cùng la lên:

- Xin đại sư nhận lời thỉnh nguyện của Châu thủ lý.

Liễu Phẩm đại sư liền phẩy tay một cái rồi lui ra khỏi trường đấu. Châu Thái Sơn hiểu ý lập tức phóng vèo vào giữa huyết trường.

Trùng mắt nhìn thẳng vào gương mặt cổ quái của Dương Sùng, Châu Thái Sơn gần giọng:

- Vạn Độc Thần Ma, người gặp Châu Thái Sơn này kể như số hệ của người đã đến ngày tuyệt diệt.

Vừa dứt lời, thân hình Châu Thái Sơn rùn thấp xuống, toàn bộ thần lực dồn vào hữu chưởng, từ từ đưa thẳng lên ngực rồi đột nhiên hét to một tiếng rợn hồn, tả chưởng từ hạ bộ đổ ra một đạo Âm Phong kinh khiếp tựa ngàn tảng băng sơn ập tới, hữu chưởng tung tới luồng áp khí nóng bỏng như lửa đỏ, sào sòi.

Theo ngón võ công này hai luồng chưởng lực tựa hai mũi tên từ trên xuống, từ dưới lên kết hợp âm dương kinh khí quật thẳng vào lão ác ma như bão táp.

Ngàn cái miệng quanh huyết trường cùng kêu lên:

- Ôi trời, Âm Dương Thần Chưởng...

Vạn Độc Thần Ma Dương Sùng phải nhận lãnh một lúc làn nhiệt chưởng như Hỏa Diệm sơn ập xuống đầu và một luồng chưởng lạnh tựa băng sơn tống thẳng vào bụng, kinh khiếp vô cùng.

Âm Dương Thần Chưởng là võ công cực độc của phái Không Động, mỗi lần sử dụng phải tổn hao chân khí. Nhưng vì hận thù sâu nặng, Châu Thái Sơn phải thi triển để mong tru sát Vạn Độc Thần Ma.

Dương Sùng khi ấy đã thấy âm dương song kinh chuyển động âm âm, lão cũng giật mình biến sắc.

Đôi bên cao thủ Hắc, Bạch đều căng thẳng thần kinh.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Linh Bảy

Lòng Tham Không Đáy

Huyết trường tanh máu như sục sôi lên. Tứ Đại Pháp vương của Vạn Độc Quỷ môn cùng Tam Đường chủ đều xanh mặt phóng nhanh tới chỗ cứu cấp giáo chủ. Còn võ lâm quần hùng phía ngoài rất hả chờ đợi âm dương chuông quật nát Vạn Độc Thần Ma thành trăm mảnh.

Diễn ra thì lâu, song sự thực hai chiều chuông nhanh hơn lần chớp giết khiến Vạn Độc Thần Ma không tài nào xuất chiêu phản kích. Lão ta vội vận dụng Thanh Ảnh Xung Thiên bắn vọt mình về phía sau hàng chục trượng tựa một bóng ma xanh lè.

Ầm ầm...

Hai luồng áp khí âm dương chạm nhau phát nổ dữ dội, cát đá bay mù, cây cối bật gốc, hàng trăm cao thủ có mặt đều giết bắn mình trong lúc Vạn Độc Thần Ma thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

Tuy chưa bị trúng thương, song Vạn Độc Thần Ma Dương Sùng cũng chẳng khỏi rung động toàn thân, huyết mạch nhộn nhạo bởi song chiều khủng khiếp của thủ lý Không Động.

Tứ Đại Pháp vương mừng rỡ toan phóng tới hộ vệ giáo chủ. Nhưng lạ thay Dương Sùng đã phẩy tay cho bọn chúng tháo lui, còn lão đã kịp tập trung công lực vào tả thủ chụp xuống đầu Châu Thái Sơn một tử chiều sấm sét.

Bình bình, áp khí nổ vang trời, kinh phong di động tựa một luồng lốc xoáy.

Châu Thái Sơn vừa dồn hết chân nguyên nội khí vào ngọn chuông âm dương, thân pháp lệch sâu vào thế công lại bị hụt hẫng, nên không còn tài nào tránh được chuông chiêu kỳ ảo, thân tốc của Dương Sùng bất ngờ giáng xuống. Gã chỉ kịp thét lên kinh rợn, vận toàn nội lực vào song chuông dựng đứng tựa cây cột thép đón đỡ chuông đạo ghê gớm của giáo chủ Thần Ma.

Bùng...

Kinh khí rung chuyển huyết trường. Nhờ nội lực thâm hậu thân thể như khối sắt, Châu Thái Sơn chẳng bị nát thân, song gã bị xô lệch đi hơn ba trượng, râu tóc dựng đứng mồm ộc

máu tươi có vòi... Trong tiếng kêu la kinh dị của hàng ngàn cái miệng quanh huyết trường, gã lão đảo, ôm ngực rồi buông gọn thân mình...

Phịch...

Tay thủ lý kiệt xuất của phái Không Động té ngồi trên vạt cỏ, mặt mày xanh xám hơi thở khò khè.

Cao thủ các đại phái rùng mình xông lên, toan vực Châu Thái Sơn ra khỏi huyết trường.

Nhưng không ngờ chỉ trong vài khắc, gã trung niên giang hồ này đã kịp phục hồi khí lực, đứng bật dậy giữa ánh mắt kinh ngạc của quần hùng.

Vạn Độc Thần Ma cũng trở mắt lom lom nhìn đối thủ.

Trong sự ngạc nhiên của cả đôi bên, Châu Thái Sơn rút soạt thanh trường kiếm đeo bên hông, chuyển mình lao vút vào đối thủ.

Lưỡi thép trên tay Châu Thái Sơn vừa vung lên, lập tức có hàng vạn ánh tinh quang loang loáng chém xuống Vạn Độc Thần Ma những đường kiếm hiểm hóc, khi tả khi hữu, thoát trên thoát dưới đã phi kiếm kêu vun vút, kết tụ thành luồng kiếm quang tỏa khí lạnh ghê người, xoáy tròn quanh lão giáo chủ như bão tố.

Dương Sùng hừ một tiếng bằng giọng mũi, chân trụ theo thế Ly Trảo tả chương giương năm ngón chỉ xoay vòng. Khối chỉ phong đổ tựa năm con rồng lửa, vút thẳng vào đạo kiếm quang lấp lánh.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Linh Tám

Lòng Tham Không Đáy (Tiếp)

Keng... Cheng...
Bùng...

Làn bạch quang ma quái bị tắt phụt, kiếm phong ngưng xoáy động, lưỡi kiếm bị đánh bật ra ngoài. Châu Thái Sơn rung động toàn thân như va chạm phải tường đồng vách sắt, hồ khẩu tay tưởng chừng bị té bởi chỉ phong thần tốc của Dương Sùng.

Một lần nữa, cao thủ các đại phái lại tràn lên toan tiếp cứu Châu Thái Sơn.

Nhưng một tiếng thét đã vang lên, Châu Thái Sơn lại chụp thanh kiếm phóng vèo vào đối thủ. Kiếm phong xoáy động ầm ầm, nhắm các tử huyệt của Vạn Độc Thần Ma công hãm tới tấp, ánh kiếm loang loáng tựa muôn vì sao xa tạc thành luồng tử ảnh trùn úp, công phá khắp mọi phương vị chung quanh Vạn Độc giáo chủ.

Dương Sùng nhận ra những đường kiếm tuyệt luân của Châu Thái Sơn, nhưng lão chỉ cười lạt lắc mình xoay tròn như chong chóng. Lúc ấy cả thân hình Vạn Độc Thần Ma chỉ còn như chiếc bóng ma ảo, từ cửu khiếu tỏa ra những luồng kinh khí xô dạt đường kiếm của đối phương. Vốn đã kinh nghiệm về kiếm và chưởng, Vạn Độc Thần Ma Dương Sùng sử dụng áp khí nương theo kiếm phong của đối thủ quật tới...

Bùng bùng.

Một tiếng kêu trời thảm não, Châu Thái Sơn bị chưởng lực của Vạn Độc Thần Ma đánh văng, thanh trường kiếm gãy cụp còn gã té phịch trên vạt cỏ, hai bàn tay ôm lấy mặt, máu trong miệng tuôn ra tựa suối.

Vạn Độc Thần Ma cất tiếng cười rộ:

- Sao, còn kẻ nào muốn đơn đấu với ta nữa chăng?

Câu hỏi xác xược của Dương Sùng làm quần hùng ồ lên một tiếng giận dữ, rồi một bóng người phóng vụt ra.

Chỉ nhìn thấy lưỡi thép ngời lên trên tay người ấy, bọn Tứ Đại Pháp vương đã la to:

- Truy Vân Kiếm Khách Tạ Cung Đường.

Bọn chúng giật mình cũng phải, vì Tạ Cung Đường là tay kiếm lừng danh của phái Bạch Hạc.

Dương Sùng cất tiếng cười gằn, giọng lão oang oang:

- Truy Vân hay Truy Phong gì ta cũng sẵn sàng giao đấu. Nhưng bọn bất tài các người đã lần lượt bị hạ dưới tay ta thì hãy rút đi, đừng hởi gì tới Thượng Quan Linh Phụng nữa. Bởi các người có tìm thấy bí kíp Thiên Chiêu Sư Lục cũng chẳng đủ sức luyện pho võ công ấy đâu.

Lời khiêu khích thậm tệ của giáo chủ Vạn Độc Thần Ma tựa một lò lửa chụp lên đầu Truy Vân Kiếm Khách.

Tay kiếm lừng danh của phái Bạch Hạc vung lưỡi thép lao vào, kiếm đã chuyển ra tả thủ như làn chớp.

Nhiều tiếng kêu la vang động huyết trường:

- Khô Lâu cổ kiếm.

Thanh kiếm báu nơi cán có gắn một chiếc sọ người bằng ngà voi của Hạng Vương sử dụng ngày xưa đã biến mất từ lâu trên giang hồ, không ngờ lại lọt vào tay Vạn Độc giáo chủ.

Keng keng... Răng...

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Linh Chín

Lòng Tham Không Đáy (Tiếp)

hỉ qua ba vòng đấu chớp nhoáng, Dương Sùng đã chém gãy thanh trường kiếm trên tay Truy Vân Kiếm Khách. Rồi nhanh như chớp thanh Khô Lâu cổ kiếm chém vọt xuống vai Tạ Cung Đường như chẻ củi.

Quần hùng hét la vang động xông lên vây kín Vạn Độc Thần Ma, còn những cao thủ phái Bạch Hạc vội diu Tạ Cung Đường ra khỏi huyết trận cứu cấp.

Tứ Đại Pháp vương, Vạn Độc Tam Đường chủ và bọn giáo chủ ầm ầm xông lên cùng giáo chủ phản kích quần hùng.

Song thủ Dương Sùng điều động, luồng Thanh Ảnh Ma Công lại nổ vang, những đạo kinh khí xô dạt quần hùng trong chớp mắt.

Liễu Phẩm đại sư quát lớn:

- Trừ tà vị đạo, các môn phái tru sát ma đầu.

Đùng đùng... những chiêu chương như lốc xoáy của bọn Vạn Độc tấn công quần hùng hơn bão táp.

Bắn vọt thân mình vào huyết trường, Liễu Phẩm đại sư tung ngay một ngọn Toái Bi chương mong áp đảo Vạn Độc Thần Ma.

Rầm...

Sau tiếng nổ vang dội, Liễu Phẩm đại sư thấy giáo chủ Dương Sùng vẫn trơ trơ, ông vội phẩy tay ra lệnh:

Quần hùng rút lui. Ta sẽ củng cố lực lượng và buộc Vạn Độc Thần Ma phải quy hàng.

Dứt lời, nhà sư cùng cao thủ các đại phái lao vút đi biệt dạng.

Vạn Độc giáo chủ quét tia hung quang trên đôi mắt lướt qua đông thi thể giữa huyết trường, rồi tuôn ra một tràng cười lạnh lẽo tựa tuyết băng. Lão trở vào tổng đàn để quan sát Thượng Quan Linh Phụng và Phi Bằng trong mật thất.

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Mười

Lòng Tham Không Đáy (Tiếp)

hằng biết đã trải qua bao nhiêu thời khắc, Tống Phi Bằng mở mắt ra trông thấy mình đang nằm trong một gian phòng.

Gã bật kêu:

- Ô! Sao ta lại ở đây!

Nhớ lại trận ác đấu cùng ba lão già Xích Y Tam Độc, gã trúng chưởng ngất đi, giờ sao lại còn sống và ở nơi này.

Nhân vật nào đã cứu gã?

Chỗ mình động đây, Tống Phi Bằng thử vận chân khí cảm thấy các huyết đạo trong cơ thể thông suốt, gã vô cùng hoan hỉ.

Đảo mắt nhìn sang bên vách phòng nhận ra một con nhện đen xì to tướng, Tống Phi Bằng chợt hiểu tất cả mọi chuyện vừa xảy đến cho gã.

Thì ra người trong Vạn Độc Quỷ môn đã cứu gã thoát chết nơi Âm Phong cốc và mang về đây.

Chợt, Tống Phi Bằng rung mình khi nghĩ đến không hiểu Vạn Độc Thần Ma có phát giác ra sự trí trá, giảo hoạt của gã chăng.

Gã phập phồng lo sợ trước cái cực hình tàn khốc của Vạn Độc Quỷ môn...

Mãi còn đang băn khoăn nghĩ ngợi, đột nhiên Tống Phi Bằng nghe trong cơ thể như có một trận lửa cháy rừng rực.

Theo đó con dục vọng thèm khát khoái lạc càng phút càng tăng nhanh chóng trong người Tống Phi Bằng đến như không còn chịu đựng nổi nữa.

Lúc bấy giờ cặp mắt Tống Phi Bằng đỏ rực, toàn thân như lửa đốt, hơi thở dập dồn, bộ tịch hung hăng giống con thú dữ đang đói mồi. Gã gầm lên một tiếng rồi vọt đi.

Thình lình Tống Phi Bằng đứng lại trở cặp mắt đỏ với sang phía trái góc mật thất.

Một ả thiếu nữ đang nằm bất động với tư thế tênh hênh vô cùng quyến rũ.

Tống Phi Bằng vọt tới nhìn ả thiếu nữ bỗng kêu lên:

- Linh muội!

Quả vậy ả thiếu nữ chính là Linh Phụng vừa bị Vạn Độc Thần Ma đầu độc mê man, rồi đưa Tống Phi Bằng vào mật thất để thực hiện mưu đồ âm hiểm của lão.

Vừa sững sốt vừa kinh hoàng nhìn Linh Phụng đang con mê man một lúc, Tống Phi Bằng cất giọng cười giảo quyết:

- Trời đã khiến nàng thuộc về ta, tại sao ta lại buông tha nàng mãi... sẵn đây ta tính chuyện này cho rồi...

Gã vươn tay vô lấy thân hình bất động của Linh Phụng xối trần mưa hôn khắp thân mình nàng. Tấm thân ngà ngọc mà bấy lâu nay Tống Phi Bằng ước ao được phút giây cùng nàng hưởng niềm vui hoang lạc, nay đã được rồi gã cảm thấy mình vừa lạc đến cõi thiên thai.

Hơn nữa ngọn lửa dục tình đang cháy ngùn ngụt trong tim cơ hồ sắp nổ tung cơ thể, cho dù Tống Phi Bằng có là một chàng trai chính đạo cũng không sao cưỡng nổi, đừng nói gã là một thiếu niên bại hoại từ lâu hằng mong có cơ hội chiếm lấy thể xác Linh Phụng...

Soạt... soạt...

Một tòa thiên nhiên tuyệt vời xuất hiện trước mặt Tống Phi Bằng.

Hai đồi tuyết ngọc vung cao, một lạch đào nguyên thẳng tắp khiến cho Tống Phi Bằng run lên bần bật.

Gã nhìn sững vu vật một lúc, nuốt đánh ực bọt nước dục vọng xuống cổ găm lên một tiếng lẹ tay chộp vào mình.

Loạt tiếng kêu xoẹt... xoẹt khô khan.

Tống Phi Bằng đã trở về với con người thái cổ...

Gã chồm lên mình Linh Phụng như con hổ vừa bắt được mồi ngon động tác thật gấp...

Thần ôi! Một cảnh thiên hương tuyệt thế từng giữ gìn trinh tiết cho người yêu Vương Hán Sơn, giờ toi tả cánh hoa trong cơn bão táp dục tình đề tiện của một gã thiếu niên bại hoại nhưng nàng hãy còn mê man nào biết chi đâu...

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Mười Một

Một Phút Sa Cơ

K

hí lạnh buổi sáng khiến Linh Phụng dần dần tỉnh lại. Nàng quơ tay tìm tấm đắp như thường lệ, nhưng bàn tay nàng chỉ chạm vào một cơ thể nam nhân trụi lủi.

Giật mình tỉnh hẳn, Linh Phụng chồm dậy mở lớn mắt. Nàng nhận ra thân mình chẳng có một mảnh vải, bộ y trang bừa bãi trong góc giường. Còn gã trái khoả thân nằm kia chẳng ai khác hơn... Phi Bằng công tử.

Theo phản xạ tự nhiên, Linh Phụng đưa hai bàn tay ôm lấy ngực và thảng thốt kêu lên:

- Trời ơi, sao lại có chuyện này?

Nàng mặc nhanh bộ y phục, ánh mắt căm tức nhìn thẳng Phi Bằng. Gã ta còn triển miên trong giấc ngủ sướng khoái.

BỐP...

Linh Phụng thẳng cánh tát vào mặt Phi Bằng với tất cả cơn giận dữ trào dâng. Bị cái tát nẩy lửa, Phi Bằng chồm lên và đèn lướt gã ta lúng túng chụp nhanh chiếc áo khoác.

Chạm phải tia nhìn gay gắt của Linh Phụng, gã lắp bắp:

- Linh muội...

Cô gái gần giọng:

- Hừm, ngươi còn dám gọi ta là Linh muội ư? Ta bị mê đi trong giấc ngủ và ngươi đã đưa ta về đây để hành động đón mặt.

Nàng uất ức thét lớn:

- Nơi đây là chốn nào? Tại sao ngươi dám hành động nài hoa ép liễu?

- o O o -

Hồi Thứ Một Trăm Mười Hai

Tên Ma Đầu Giảo Hoạt

Phi Bằng đã chỉnh trang y phục, gã bước lại gần Linh Phụng, gương mặt nhăn nhó:

- Trời ơi... Linh muội, huynh cũng chẳng hiểu gì hết, thật tình đây chẳng phải ý muốn của huynh.

Vung cánh tay lên, Linh Phụng trừng mắt:

- Dang ra, đừng bước lại gần ta.

Nhưng Phi Bằng cứ xáp lại gần, miệng nói nhanh:

- Muội hãy bình tĩnh, chuyện này quái lạ lắm.

Giận run lên, Linh Phụng nhìn cổ tay mình và đau xót nhận ra cái vòng kỷ niệm... vật đính ước với Vương Hán Sơn.

Nàng rít giữa kẽ răng:

- Câm đi, khốn nạn, người đã tàn hại đời con gái của ta rồi.

Chuyển vận nội lực, Linh Phụng vỗ một luồng chưởng khí dữ dội vào gã trai trước mặt.

Phi Bằng thấy rõ ngọn chưởng đầy thù hận của cô gái. Gã chỉ cần dựng song thủ Tống Linh Hỏa chưởng là sẽ hất văng Linh Phụng ra ngay. Nhưng đôi mắt gã cứ trừng trừng nhìn cô gái và thần nhiên nhận lãnh ngọn kinh phong ghê gớm dưới tay nàng.

Bùng.

Phi Bằng vận lực chịu đựng, những gã vẫn bị hất vào vách đá, mặt gã trắng bệch như tờ giấy, nơi khóe mép rỉ ra hai dòng máu. Song gã chỉ nhìn Linh Phụng bằng ánh mắt đầy ân hận xót xa.

Dồn cả cơn thịnh nộ vào song chưởng, Linh Phụng đã quật Phi Bằng một đòn đích đáng.

Chiếc vòng sừng trên cổ tay nhắc tới Hán Sơn càng làm cô gái tấm tức. Nàng đã sẵn sàng vỗ thêm một chương nữa. Nhưng Phi Bằng không phản ứng, và ánh mắt kỳ lạ của gã khiến Linh Phụng bàng hoàng, dùng vội luồng kinh khí sắp tuôn ra.

Dù sao thời gian qua Phi Bằng cũng đã sát cánh bên nàng, cùng chia sẻ bao khổ cực hiểm nguy... và gã luôn miệng hứa giúp nàng tìm bá phụ Thượng Quan Kỳ Long với gia quyến nàng đang thất lạc.

Linh Phụng chợt có hơi ân hận bởi ngọn chương vừa rồi. Nhưng hành động tội lỗi của gã khiến nàng không thể vui đi con giận dữ.

Phi Bằng đưa tay chùi máu trên khóe mép...

Giọng gã rất trí trá cất giọng thiết tha, thăm thương:

- Muội cứ đập chết huynh đi, trong lúc này huynh chưa hiểu gì cả, song huynh không hề ân hận với cái chết dưới tay người mình yêu quý.

Tinh thần vừa căng thẳng, vừa bàng hoàng, Linh Phụng đã giương hữu thủ, song thái độ cam chịu của Phi Bằng làm nàng bối rối. Đôi mắt nàng chợt tuôn hai hàng lệ thảm. Linh Phụng cất tiếng tức tưởi ghen ngào.

- Người... người...

Đột ngột và hoang mang quá, nàng chẳng biết nói sao... cổ họng cứ như tức nghẹn.

Trong lúc ấy, Phi Bằng vẫn trầm giọng:

- Linh muội, quả thật đây là chuyện quái lạ. Nếu huynh là kẻ có tà tâm thì thời gian qua có biết bao dịp để huynh hành động mờ ám. Nhưng có lẽ muội đã thấu hiểu, huynh yêu muội tha thiết chân thành với tình yêu trong sáng. Huynh vẫn mong sát cánh cùng muội tìm ra bá phụ để sau này đôi ta sẽ có một hôn lễ long trọng, huy hoàng... nếu sự thật muội cũng yêu huynh. Vậy mà... việc vừa xảy ra đối với huynh thật là kinh dị... trong một đêm huynh mê muội, mất cả lương tri huynh đã hành động khốn nạn mà chẳng hề hay biết gì cả? Tội huynh thật đáng chết.

- o O o -